

Arrest

nr. 299 251 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM *loco* advocaat C. DETHIER en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2001.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 4 november 2020. Op 6 november 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 januari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 17 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun en soennitisch moslim. U bent 24 jaar oud en werd geboren in een vluchtelingenkamp nabij de stad Haripur (Pakistan). Uw ouders zijn oorspronkelijk afkomstig uit het dorp Tezin (district Surobi, provincie Kabul), maar uw ganse familie verhuisde naar Pakistan toen de Russen in Afghanistan waren en er gevochten werd. Toen u nog een jong kind was verkregen u en uw familie vluchtelingenkaarten in Pakistan. Jullie moesten deze kaarten af en toe gaan vernieuwen maar kregen verder geen hulp van de Pakistaanse autoriteiten. Enkel UNHCR zorgde voor waterpompen en boeken en schriften voor de scholen. U ging vijf jaar naar een school van UNHCR in het kamp, maar moest hiermee stoppen om te gaan werken en geld te verdienen. Vanaf 2014 verkocht u verschillende zaken, zoals onder meer schooltassen en deurmatten, op diverse plaatsen waar markten gehouden werden. U hebt twee oudere broers en twee jongere zussen. Uw broers verkopen kleding en werken soms als dagloner, en zijn beiden gehuwd. Samen met hun gezinnen wonen zij bij uw ouders in het kamp. De oudste van uw zussen is recent gehuwd en woont sindsdien bij haar man in hetzelfde vluchtelingenkamp. Uw jongste zus is nog niet gehuwd en woont nog bij uw ouders.

In Pakistan werd u lastig gevallen door de politie, die het de Afghaanse vluchtelingen moeilijk maakte. Jullie moesten hen bij momenten ook omkopen. In de zesde maand van 2018 werd u op weg naar de markt van Haripur (waar u steeds uw spullen ging kopen om door te verkopen) gearresteerd omdat er rellen waren. Vervolgens werd u door de politie naar een ziekenhuis gebracht waar een dokter u zei dat ze uw bloed gingen nemen. Uit angst voor de politie alsook het feit dat ze uw bloed gingen nemen viel u flauw. U vreesde immers ook dat ze uw nieren zouden wegnemen. U was daar in die toestand voor ongeveer twee dagen, waarna ze zeiden dat u vrij was om te gaan. Na dit incident besloot u om Pakistan voorgoed te verlaten. U regelde uw reis en ongeveer twee maanden later vertrok u richting Europa. U ging eerst naar Quetta van waaruit u door een smokkelaar via Balochistan op illegale wijze naar Iran werd gebracht. Van Iran trok u verder naar Turkije, en reisde u vrij snel door naar Griekenland. In Griekenland bleef u ongeveer zes à zeven maanden omdat u zich niet goed voelde. U had pijn in uw linkerdijs omdat u onderweg van een berg gevallen was, een pijn die u ook vandaag nog hebt. De persoon bij wie u in Griekenland verbleef bracht u echter medicijnen waardoor u zich op een gegeven moment beter voelde en uw reis kon verderzetten. Via Macedonië trok u naar Servië, waar u ongeveer een jaar vastzat in vluchtelingenkampen omdat het niet lukte om verder te reizen. Nadat uw broer 2000 dollar extra betaalde regelde de smokkelaar een andere weg voor u, en werd u uiteindelijk in een auto via Kroatië en Slovenië naar Italië gebracht. In Italië bleef u zo'n drie maanden omdat u opgepakt werd door het leger en naar een soort opvangplaats voor vluchtelingen gebracht werd. U wilde er niet blijven maar dacht dat u er misschien een behandeling voor uw mentale problemen, die u reeds in Pakistan had, kon krijgen. Dit gebeurde echter niet, waarna u via Frankrijk doorreisde naar België. Op 6 november 2020, twee dagen na uw aankomst hier, diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u de gevechten en conflicten die daar gaande zijn, en dat u slachtoffer zou worden van willekeurig geweld. Bovendien bent u geboren en opgegroeid in Pakistan en is Afghanistan u erg onbekend. U weet niet hoe de dingen daar zijn en hoe de maatschappij werkt. U weet niet welk werk u er zou kunnen doen of vinden, en ook uw familie wilt niet terugkeren naar Afghanistan. Er is armoede, mensen sterven van de dorst en de algemene situatie is er niet goed. Ook waarschuwden andere mensen van het kamp die terugkeerden naar Afghanistan om niet hetzelfde te doen omdat ze te maken hadden met armoede en financiële problemen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een origineel geboortecertificaat van Afghaanse burger uitgereikt door de Pakistaanse overheid en UNHCR, uw schoolcertificaat, kopieën van de vluchtelingenkaarten van uw familieleden, verschillende elektriciteitsrekeningen, alsook enkele voorschriften en andere medische documenten uit Pakistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand (zie groene map), moet er immers op worden gewezen dat deze niet van die aard zijn om aan te tonen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Het attest van de klinisch psycholoog dat u neerlegt verwijst immers naar symptomen van algemene angst (die zich onder meer manifesteren in vermoeidheid, piekeren, slapeloosheid en een diepgaande somberheid) vanwege de duurtijd van uw asielprocedure. Daarnaast wordt er melding gemaakt van posttraumatische stress (PTSD) vanwege racistische discriminatie die u als Afghaans vluchteling

onderging in Pakistan, waardoor u te maken heeft met nachtmerries en spierspanningen. In het attest wordt tegelijkertijd weliswaar nergens gewag gemaakt van een duidelijk en onomstotelijk vastgesteld symptoom dat een (mogelijke) invloed zou hebben gehad (of zou hebben) op uw vermogen om de kernelementen van uw verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Bovendien is het persoonlijk onderhoud op normale wijze geschied en had u geen problemen om uw verklaringen gedetailleerd uiteen te zetten en concreet te antwoorden op de gestelde vragen. Aangaande het fysieke probleem waar u naar verwees, meer bepaald de pijn in uw linkerbeen die u heeft sinds een val op uw reisweg (CGVS p.20), ziet het CGVS evenmin in op welke wijze dit u zou hebben verhinderd (of zou verhinderen) om op gepaste wijze deel te nemen aan de procedure, noch dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten genomen worden. Ook legt u geen attest neer ter staving van dit fysieke medische probleem, waardoor het CGVS niet in staat is om dit verder te beoordelen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient opgemerkt te worden dat, hoewel u heel uw leven als Afghaans vluchteling in Pakistan heeft gespendeerd, uw nood aan internationale bescherming dient te worden onderzocht ten aanzien van uw land van nationaliteit, namelijk Afghanistan.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om, ten aanzien van Afghanistan, een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Gevraagd wat u precies vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan, stelde u namelijk dat u geboren bent in Pakistan en uw hele leven daar hebt gespendeerd. U bent daar opgegroeid en voelt dat dit uw land is, een gevoel dat u voor Afghanistan niet heeft ondanks het feit dat uw ouders wel van daar afkomstig zijn (CGVS p.15). Daarnaast zijn er gevechten en conflict in Afghanistan, wat ook een probleem zou kunnen zijn (CGVS p.15). U verklaart meer bepaald dat u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat het erg onbekend is voor u en niet weet hoe 'het systeem' daar werkt en de dingen daar zijn (CGVS p.15), maar geeft tegelijkertijd niet aan om welke reden u niet in staat zou zijn om dit alsnog te leren. Dat er geen werk voor u zou zijn (CGVS p.15) is op haar beurt een zeer algemene en hypothetische stelling die u op geen enkele wijze staft, en wanneer u gevraagd werd om dit te preciseren herhaalde u louter dat u nooit in Afghanistan bent geweest en niet weet hoe de zaken er werken. Vervolgens schaaftde u uw stelling bij naar het gegeven dat u niet weet welk werk u in Afghanistan zou kunnen doen of vinden (CGVS p.15-16), hetgeen echter geen reden is om internationale bescherming te eisen of verkrijgen. Het bijkomstige feit dat uw familie (die nog steeds in Pakistan leeft) niet zou willen terugkeren naar Afghanistan (CGVS p.15), hoeft op haar beurt niet te betekenen dat u er als mogelijks alleenstaande man niet zou kunnen leven. De armoede, het gebrek aan werk, mensen die sterven van de dorst alsook een slechte algemene situatie en het feit dat er gevechten wordt (CGVS p.15) zijn geen elementen die als persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève kunnen beschouwd worden, en worden hieronder besproken in de beoordeling van zowel de veiligheidssituatie als de socio-economische en humanitaire situatie (in het licht van artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet). Het gegeven dat u mensen kent die zijn teruggekeerd naar Afghanistan maar vervolgens 'moesten' terugkomen naar Pakistan omdat ze familieleden verloren bij explosies, en/of vanwege armoede en financiële problemen (CGVS p.16), kan de beoordeling van uw persoonlijke en individuele situatie evenmin beïnvloeden gelet op het feit dat dit enkele specifieke gevallen betreft. Bovendien hebt u in Pakistan meerdere jaren gewerkt als straatverkoper van diverse goederen, en dit op verschillende markten en locaties (CGVS p.6), waardoor het onduidelijk is om welke reden u denkt dat u niet zou kunnen overleven in Afghanistan, waar dergelijke straatverkopen en markten eveneens zeer gangbaar zijn. Hetzelfde geldt voor uw bewering dat u geen onderdak zou kunnen vinden in geval van terugkeer naar Afghanistan, daar u deze louter baseert op het gegeven dat uw familie er geen eigendommen of gronden meer zou hebben en het feit dat er gevechten zijn (CGVS p.16), maar niet verklaart om welke reden u niet in staat zou zijn om elders of op een andere manier onderdak te vinden.

Gelet op wat voorafgaat toont u niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, met name uw Pakistaanse geboortecertificaat, uw schoolcertificaat, kopieën van de vluchtelingenkaarten van uw familieleden, alsook elektriciteitsrekeningen en diverse medische documenten uit Pakistan, kunnen deze appreciatie niet beïnvloeden. Zij ondersteunen immers enkel uw geboorte en langdurige verblijf in Pakistan, maar tonen louter op zich geen directe nood aan internationale bescherming aan. Op 27 januari 20221, kort na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, voegde uw advocaat nog twee attesten aangaande uw psychologische opvolging sinds maart 2021 toe, die bevestigen dat u (althans tot op dat ogenblik) maandelijks naar de psycholoog gaat, en dat dit best onderhouden dient te worden. Ook blijkt

uit dit voorlopige rapport, zoals eerder reeds werd aangegeven (zie supra), dat u onder meer kampt met algemene angsten vanwege de duurtijd van uw asielprocedure alsook posttraumatische stress ten gevolge van raciale discriminatie door de politie in Pakistan, maar worden uw mentale problemen op geen enkele wijze gelinkt aan een potentiële terugkeer naar Afghanistan. Bovendien wordt nergens in dit rapport gesteld of aangetoond dat het voor u onmogelijk zijn om u in Afghanistan te vestigen, er een leven op te bouwen en/of u er eventueel (verder) te laten behandelen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe

bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is

van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat immers na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21

januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit

dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond

omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), het zorgvuldigheidsbeginsel en een beoordelingsfout.

2.2. De verzoekende partij voert aan dat UNHCR stelt dat er een gebrek aan voldoende informatie is. Hierdoor is het momenteel nog steeds niet mogelijk om alomvattende richtlijnen te geven over de nood aan internationale bescherming van Afghanen die Afghanistan ontvlucht zijn. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten en stelt dat deze erop wijzen dat een analyse van de meest recente richtlijnen van UNHCR en EUAA laten zien dat er meer gewicht moet worden toegekend aan de UNHCR-richtlijnen nu de richtlijnen van EUAA op beperkte en inmiddels verouderde informatie zijn gebaseerd. Ze meent dat de commissaris-generaal zich uitsluitend laat leiden door de richtlijnen van EUAA bij de beoordeling van de huidige situatie en de nood aan bescherming zonder bovendien te verantwoorden waarom hij van mening is dat er van het advies van UNHCR kan afgeweken worden.

2.3. De verzoekende partij betoogt dat ze heeft aangetoond dat zij haar hele leven in Pakistan heeft gewoond. Haar familie woont in het vluchtelingenkamp van Haripur. Zij en haar familie zijn erkende vluchtelingen die door de UNHCR werden geregistreerd. Ze heeft verschillende incidenten vermeld over de manier waarop de Pakistaanse autoriteiten haar hadden behandeld. Zij, zoals alle andere Afghanen in Pakistan, worden gediscrimineerd, hebben een mindere toegang tot scholen tot medische zorgen. Ze hebben ook de hulp van UNHCR nodig. Haar ervaringen worden volgens haar niet betwist door de commissaris-generaal. Ze vermeldde ook dat het voor haar onmogelijk zou zijn om naar Afghanistan terug te keren. Ten eerste is het voor haar onmogelijk naar Afghanistan terug te keren aangezien ze daar geen familieleden en geen netwerk heeft. Haar familie en stam zijn afkomstig uit Surobi maar ze heeft geen kennis in deze regio en is met niemand in contact. Ze stelt vast dat ze geen onderdak zou vinden in Afghanistan aangezien ze geen bijzondere vaardigheden heeft of geen bijzondere opleiding heeft genoten. Ze werkte in Pakistan als straatverkoper. Ze is afkomstig uit een arm gezin en heeft geen eigendom. Ze vreest ook de nieuwe situatie in Afghanistan. Haar familie heeft ook al slechte ervaringen gehad in Afghanistan. Haar oom werd tijdens de oorlog vermoord. Ze heeft een specifiek profiel, namelijk een persoon met PTSD. Ze zal hierdoor met grotere moeilijkheden te maken krijgen dan elke andere jonge Afghaan in Afghanistan. Als ze zou terugkeren naar Afghanistan, zal ze het doelwit worden van de autoriteiten. Ze meent dat de commissaris-generaal de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd met betrekking tot de bewijslast waaraan ze omwille van haar specifieke profiel niet kan voldoen. Volgens haar is er hierdoor geen conform onderzoek gevoerd conform artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.

2.4. De verzoekende partij voert aan dat de commissaris-generaal meent dat uit de door haar aangereikte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Ze verwijst vervolgens naar het gebrek aan informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal meent, kan er in haar hoofdte omwille van haar verblijf en integratie in België en Europa wel degelijk sprake zijn van een toegeschreven vorm van verwestering, die een risico op vervolging op ernstige schade tot gevolg kan hebben. Haar verblijf in België kan in haar specifieke situatie als een risicobepalende omstandigheid worden beschouwd en tot een risico op vervolging of ernstige schade leiden. Ze meent dat de commissaris-generaal zich baseert op een gebrekkig onderzoek naar haar individuele en persoonlijke omstandigheden en de beperkte informatie over de huidige situatie. De commissaris-generaal laat oudere informatie, waaruit niettemin conclusies worden getrokken, volledig buiten beschouwing. Bovendien rust de analyse van de commissaris-generaal van de beschikbare informatie op een partiële lezing en daarbij ook op een gebrekkige beoordeling ten opzichte van haar specifieke en individuele situatie. Er moet dan ook voldoende rekening gehouden worden met haar eerdere conclusies over de methodes, denkwijzen, ideologie, handelingen en machtsuitoefening van en door de Taliban. Minstens zou dit tot voorzichtigheid moeten aanzetten. Zeker omdat het niet mogelijk is om uit de beperkte informatie conclusies te trekken. Hierbij zijn de richtlijnen van UNHCR eveneens nuttig. Uit bepaalde informatie blijkt namelijk dat personen die lange tijd in het Westen hebben verbleven, een specifiek risico lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade omwille van een perceptie van verwesterd te zijn. Dit is volgens haar zeker het geval als er sprake is van

specifieke individuele elementen. Belangrijk is daarbij dat het niet zozeer gaat of men zichzelf verwesterd voelt maar wel hoe men door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral door de taliban gepercipieerd zal worden na jarenlang weggeweest te zijn uit Afghanistan en in Europa verbleven te hebben. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende arresten, rapporten en nieuwsartikelen waarmee ze het begrip 'verwestering' wil uitleggen, wil aantonen dat personen die verwesterd zijn of als verwesterd worden gepercipieerd een risico lopen op vervolging of ernstige schade in Afghanistan, een risico lopen op stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting waardoor ze onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming vallen en er actueel voldoende aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade voor als 'verwesterd' beschouwde personen. In haar geval dient volgens haar te worden opgemerkt dat ze een vluchteling in Pakistan was. Ze heeft nooit in Afghanistan gewoond. Ze heeft Urdu geleerd en praat Urdu. Ze heeft niet de zuiver Afghaanse codes en tradities. Door haar lange verblijf in Pakistan en haar banen en omgang met de Pakistaanse bevolking voelt ze zich geen Afghaan. Bovendien heeft ze Pakistan bijna meer dan vijf jaar geleden verlaten en is ze sindsdien niet meer teruggekeerd en verblijft ze bijna twee jaar in België. Volgens haar wordt niet betwist dat ze afkomstig is uit Pakistan, ze nooit in Afghanistan heeft gewoond, noch het feit dat ze door de Pakistaanse autoriteiten werd gediscrimineerd en lastiggevallen. Bovendien verblijft haar hele familie in Haripur. Hieruit kan worden afgeleid dat haar zichtbaarheid in het geval van terugkeer, als iemand die geen familieleden heeft en die nooit in het land verbleef, des te meer vergroot kan worden. Verder brengt ze naar voor dat ze nood heeft aan psychologische hulp. De verzoekende partij stelt vervolgens dat de commissaris-generaal geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de gevolgen van het migreren naar het Westen, noch heeft hij de huidige Afghaanse context met de aan de macht gekomen taliban hierbij betrokken. Deze stelt louter dat ze geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat ze in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen, zonder dat hij hier zelf een grondig of zorgvuldig onderzoek naar heeft gevoerd. Evenmin heeft hij rekening gehouden met het feit dat ze nooit in Afghanistan heeft gewoond en Pakistan vijf jaar geleden heeft verlaten, terwijl ze al die jaren steeds onafgebroken in Westerse landen, waaronder België, heeft geleefd.

2.5. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten, nieuwsartikelen en arresten waarmee ze een beeld wil schetsen van de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ze voert verder aan dat uit deze informatie ook blijkt dat er dus sprake is van een combinatie van factoren die aan de basis liggen van de huidige situatie. Volgens haar moet er geconcludeerd worden dat de machtsovername van de taliban een ontwrichtend effect heeft gehad op de reeds precare socio-economische situatie, nu deze tot gevolg heeft gehad dat de financiële en humanitaire hulpmiddelen door de internationale gemeenschap werden afgesneden, beperkt of verboden. Bijgevolg kan gesteld worden dat deze situatie overwegend door de gedragingen van de taliban als actor veroorzaakt wordt. Hierdoor valt ze onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Ze meent dat de huidige situatie in ieder geval voldoet aan de drempel van artikel 3 van het EVRM. Bovendien dient er volgens haar rekening te worden gehouden met haar profiel. Ze is in Haripur geboren en lijdt aan PTSD.

2.6. Wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan verwijst ze naar een arrest van de Raad en stelt dat de commissaris-generaal geen grondige, betrouwbare en zorgvuldige beoordeling van de situatie heeft gedaan.

2.7. De verzoekende partij vraagt de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar de commissaris-generaal teneinde het verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.

2.8. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende arresten, rapporten en nieuwsartikelen:

- UNHCR, "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*", februari 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report*", januari 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan – Common Analysis and Guidance Note*", april 2022;
- CGVS, "*De opschorting van de beoordeling van de status van subsidiaire bescherming is niet langer van toepassing*", 2 maart 2022;
- F. Vogelaar, "*Country of Origin Information: The Essential Foundation for Fair and Credible Guidance for Decision-making on International Protection Needs*", 2020;

- NANSEN, "NANSEN NOTE 2 - 22 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers", 16 juni 2022;
- "Persons who do not conform to, or are perceived to not conform to, strict cultural and religious expectations/mores, in particular women, and which may also include persons perceived as 'Westernised' after having spent time in the West, though no clear definition of what 'Westernised' means or entails is available.", UK Home Office, "Country Policy and information note, security situation Afghanistan", april 2022;
- Hof van Justitie EU 5 september 2012, C-71/11 en C-99/11, "Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z";
- UNHCR, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan", 30 augustus 2018;
- OSAR, "Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»", 26 maart 2021;
- Friederike Stahlmann, "Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans", Diakonie Deutschland, juni 2021;
- ASYLOS, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul", augustus 2017;
- ASYLOS, "Afghanistan: Treatment of Family Members of Human Rights Activists and Former Government Supporters after the Taliban Take-over", november 2021;
- Friederike Stahlmann, "Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans (vertaling: Ervaringen en perspectieven van gedepoteerde Afghanen in de context van de huidige politieke en economische ontwikkelingen in Afghanistan)", Diakonie Deutschland, juni 2021;
- Europees Hof voor de Rechten van de Mens 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk";
- L. Schuster en N. Majidi, "Deportation Stigma and Re-migration", Journal of Ethnic and Migration Studies 2015;
- Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016;
- NANSEN, "Nood aan bescherming voor Afgaanse verwesterde vrouw", 2020;
- EASO, "Country of Origin Information Report – Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017;
- International Rescue Committee, "Crisis in Afghanistan: Unprecedented hunger after the conflict", 7 januari 2022;
- New York Times, "Over a Million Flee as Afghanistan's Economy Collapses", 2 februari 2022;
- ToloNews, "IRC Urges World to not Neglect Afghanistan Amid Ukraine Conflict", 3 maart 2022;
- UK Home Office, "Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban", april 2022;
- OSAR, "Afghanistan: Profils à risque | Mise à jour de l'analyse-pays de l'OSAR", 31 oktober 2021;
- Reuters, "Taliban restrict Afghans going abroad, raises concern from U.S. and UK", 1 maart 2022;
- TOLONews, "Afghans with Legal Documents Can Travel: Mujahid", 1 maart 2022;
- Gandhara, "Escaping Afghanistan: People-Smuggling Thrives On Bribes To Taliban", 27 mei 2022;
- Europees Parlement, "Resolutie van het Europees Parlement van 16 september 2021 over de situatie in Afghanistan";
- Al Jazeera, "In Pictures: Taliban fighters man Afghanistan's urban checkpoints", 9 december 2021;
- Freedom House, "Freedom in the World 2022 – Afghanistan", 28 februari 2022;
- "Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, Situation of Human Rights in Afghanistan", 28 februari 2022;
- TOLONews, "Kabul Residents Panicked by House-to-House Searches", 25 februari 2022;
- Jazeera, "Taliban conducting house-to-house sweep across Afghan capital", 27 februari 2022;
- Amnesty International, "Afghanistan: Taliban Must Immediately Stop Arbitrary Arrests of Journalists, Civil Society Activists, Former Government Officials and Those Who Dissent", 21 maart 2022;
- TOLONews, "Amnesty Voices Concerns Over Human Rights Violations", 21 maart 2022;
- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 30 oktober 2019, nr. 228.243;
- Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", maart 2022;
- UNHCR Regional Bureau for Asia and the Pacific, "External Update: Afghanistan Situation #17 – As of 01 June 2022", 10 juni 2022;
- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 31 maart 2022, nr. 270.813;
- UN Security Council, "Resolution 1988 (2011), S/RES/1988(2011)", 17 juni 2011;
- The Economist, "The Taliban crave recognition but refuse to do anything to earn it", 14 mei 2022;
- VN-Veiligheidsraad, "Afghanistan: le Conseil de sécurité proroge le régime de sanctions et le mandat de l'Équipe de surveillance du Comité 1988", 17 december 2021;
- Inter Press Service, "In Afghanistan kan honger straks meer slachtoffers maken dan 20 jaar oorlog", 16 februari 2022;

- International Rescue Committee, *"IRC Emergency Watchlist 2022: Afghanistan tops list of countries most at risk in year ahead; IRC finds global "System Failure" fueling crises and driving record levels of humanitarian need"*;
- WFP, *"WFP Afghanistan: Situation Report 10 June 2022"*, 10 juni 2022;
- WFP, *"WFP Afghanistan Situation Report"*, 1 april 2022;
- UNICEF, *"One million children at risk of dying from starvation in Afghanistan within weeks – UNICEF"*, 2 december 2021;
- Save the Children, *"Millions of Afghan children fight hunger, disease and exploitation as donors meet to determine their fate"*, 30 maart 2022;
- Save the Children, *"Afghanistan: desperate mother agreed to sell her unborn baby as debt-ridden families are pushed to crisis point"*, 18 maart 2022;
- NPR, *"Parents selling children shows desperation in Afghanistan"*, 31 december 2021;
- Save the Children, *"Afghanistan Crisis | Save the Children's Response in Afghanistan | March Update"*, 17 maart 2022;
- ToloNEWS, *"UNICEF Raises 15% of \$2 Billion Goal for Afghan Children"*, 4 maart 2022;
- OCHA, *"Afghanistan: Humanitarian Response Plan | Humanitarian Programme Cycle 2022"*, januari 2022;
- UNAMA, *"Humanitarian Donors Urged to Step up Again for Afghanistan"*, 31 maart 2022;
- Foreign Policy, *"World Bank Freeze Leaves Afghanistan Bracing for Economic Impact"*, 1 april 2022;
- UN News, *"Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever"*, 11 januari 2022;
- International Rescue Committee, *"Afghans forced to extreme measures to survive unprecedented economic freefall; IRC calls for bold commitments at tomorrow's pledging conference"*, 30 maart 2022;
- Reuters, *"More Afghans going hungry, fewer jobs available -World Bank"*, 15 maart 2022;
- Human Rights Watch, *"Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis"*, 17 maart 2022;
- TOLONews, *"Afghanistan Faces "Tsunami of Hunger": SIGAR"*, 3 februari 2022;
- Pahjwok Afghan News, *"Unfreeze Afghanistan's reserves: Guterres"*, 14 januari 2022;
- Human Rights Watch, *"Biden Seeks to Seize Afghanistan's Assets"*, 11 februari 2022;
- 98Human Rights Watch, *"Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis | Questions and Answers on Human Costs of Sanctions, Banking Restrictions"*, 1 maart 2022;
- UN News, *"Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever"*, 11 januari 2022;
- Pahjwok Afghan News, *"UN launches over \$5b aid appeal for Afghanistan"*, 11 januari 2022;
- Islamic Relief, *"Millions of lives at risk as Afghanistan donor conference falls short"*, 31 maart 2022;
- TOLONews, *"Biden Order Splits Frozen Assets, Half to Aid Afghans, Relief"*, 12 februari 2022;
- Pahjwok Afghan News, *"US frees half of \$7b in frozen Afghan funds for aid"*, 12 februari 2022;
- TOLONews, *"Islamic Emirate Might 'Change Policy' Toward US If Funds Withheld"*, 15 februari 2022;
- TOLONews, *"Afghans Protest In Kabul Over Biden's Decision on Frozen Assets"*, 15 februari 2022;
- TOLONews, *"Decision on Assets 'Blatant Theft': Kabul Professors"*, 19 februari 2022;
- Human Rights Watch, *"Biden Seeks to Seize Afghanistan's Assets"*, 11 februari 2022;
- Pahjwok Afghan News, *"DAB will never accept US freeze on \$7bn of Afghan assets"*, 12 februari 2022;
- TOLONews, *"Karzai Calls on Biden to Reverse Decision on Afghan Funds"*, 13 februari 2022;
- Pahjwok Afghan News, *"All frozen assets in US belong to Afghans: Karzai"*, 13 februari 2022;
- Pahjwok Afghan News, *"US pledges \$308m more in humanitarian aid to Afghanistan"*, 12 januari 2022;
- Human Rights Watch, *"Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis"*, 17 maart 2022;
- TOLONews, *"UN Cannot Access Aid Money in Afghan Banks: UNDP"*, 4 februari 2022;
- IPI, *"While Afghans Wait, States and Banks Decrypt the Humanitarian Exception in the Taliban Sanctions Regime"*, 14 april 2022;
- UNHCR Regional Bureau for Asia and the Pacific, *"External Update: Afghanistan Situation #17 – As of 01 June 2022"*, 10 juni 2022;
- WFP, *"WFP Afghanistan: Situation Report 10 June 2022"*, 14 juni 2022;
- ICVA, *"Between a Rock and a Hard Place – Multifaceted Challenges of Responders Dealing with Afghanistan's Humanitarian Crisis: A Report on the Perspectives of National NGOs"*;
- TOLONews, *"4M Afghan Children Face Malnutrition in 2022: UN Delegation"*, 26 februari 2022;
- Iqbal M. and M. McAuliffe, *"The "eighth phase" of Afghan displacement: Situating the top ten issues for policymakers"*, Migration Research Series, N° 71, International Organization for Migration (IOM), Geneva, 16 juni 2022;
- TOLONews, *"Lack of Coordination in Aid Distribution Criticized"*, 19 maart 2022;
- TOLONews, *"250 Families Given Basic Humanitarian Aid in Kabul"*, 5 maart 2022;
- Human Rights Watch, *"Afghanistan: Hunger Crisis Has Economic Roots"*, 1 maart 2022;
- Human Rights Watch, *"Afghanistan Remains an Open Wound"*, 17 mei 2022;
- Pahjwok Afghan News, *"US pledges \$308m more in humanitarian aid to Afghanistan"*, 12 januari 2022;
- Foreign Policy, *"World Bank Freeze Leaves Afghanistan Bracing for Economic Impact"*, 1 april 2022;

- WFP, “*Every day I pray for food assistance for us’: UK funding brings relief to families in Afghanistan*”, 10 juni 2022;
- The Washington Post, “*Afghans go hungry as U.S. and Taliban officials blame each other*”, 13 juni 2022;
- IFRC, “*Afghanistan, Asia Pacific | Humanitarian Crises - Revised Emergency Appeal n° MDRAF007, Revision n° 3*”, 15 juni 2022;
- TOLONews, “*Afghanistan Faces “Tsunami of Hunger”: SIGAR*”, 3 februari 2022;
- Pajjhwok Afghan News, “*Blinken to Taliban: Reform policies for recognition*”, 2 januari 2022;
- Pajjhwok Afghan News, “*Recognition of women’s rights a condition for Afghan govt: UN*”, 30 januari 2022;
- De Standaard, “*Taliban breken belofte: meisjes mogen dan toch niet naar school*”, 23 maart 2022;
- TOLONews, “*Outcry Raised as Afghan Girls Over Grade 6 Barred From School*”, 23 maart 2022;
- UNAMA, “*Statement by the Secretary-General – On Afghanistan*”, 23 maart 2022;
- TOLONews, “*US: School Decision Will Affect Kabul’s Bid for Legitimacy*”, 25 maart 2022.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 31 augustus 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “*Pakistan – situation of Afghan refugees*” van mei 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023;
- EUAA, “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, “*Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, “*Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO, “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR Guidance note van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan haar standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals de verzoekende partij aanvoert, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat de verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

In zoverre de verzoekende partij argumenteert dat er meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR, *in casu* de Guidance note van februari 2022, dan aan de richtlijnen van de EUAA, *in casu* de Country guidance van april 2022, herinnert de Raad eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR en EUAA niet bindend zijn, met dit verschil dat artikel 11, lid 3 van de verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU volgende verplichting inhoudt: "*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.*" Tenslotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en EUAA enkel een momentopname betreffen en lidstaten niet ontslaan van hun verplichting om over te gaan tot een *ex nunc* beoordeling op basis objectieve landeninformatie. Bijgevolg zal de Raad zich laten leiden door de meest recente landeninformatie die ter zijn beschikking wordt gesteld.

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "*De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.*"

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand (zie groene map), moet er immers op worden gewezen dat deze niet van die aard zijn om aan te tonen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Het attest van de klinisch psycholoog dat u neerlegt verwijst immers naar symptomen van algemene angst (die zich onder meer manifesteren in vermoeidheid, piekeren, slapeloosheid en een diepgaande somberheid) vanwege de duurtijd van uw asielprocedure. Daarnaast wordt er melding gemaakt van posttraumatische stress (PTSD) vanwege racistische discriminatie die u als Afghaans vluchteling onderging in Pakistan, waardoor u te maken heeft met nachtmerries en spierspanningen. In het attest wordt tegelijkertijd weliswaar nergens gewag gemaakt van een duidelijk en onomstotelijk vastgesteld symptoom dat een (mogelijke) invloed zou hebben gehad (of zou hebben) op uw vermogen om de kernelementen van uw verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Bovendien is het persoonlijk onderhoud op normale wijze geschied en had u geen problemen om uw verklaringen gedetailleerd uiteen te zetten en concreet te antwoorden op de gestelde vragen. Aangaande het fysieke probleem waar u naar verwees, meer bepaald de pijn in uw linkerbeen die u heeft sinds een val op uw reisweg (CGVS p.20), ziet het CGVS evenmin in op welke wijze dit u zou hebben verhinderd (of zou verhinderen) om op gepaste wijze deel te nemen aan de procedure, noch dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten genomen worden. Ook legt u geen attest neer ter staving van dit fysieke medische probleem, waardoor het CGVS niet in staat is om dit verder te beoordelen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze motieven worden op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partij in het verzoekschrift. De commissaris-generaal heeft dus terecht geoordeeld dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van deze procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoen en soennitisch moslim te zijn. Ze is 24 jaar oud en geboren in een vluchtelingenkamp in Pakistan. Haar ouders zijn afkomstig van het dorp Tezin, district Surobi in de provincie Kabul maar haar hele familie woont in Pakistan. Ze verliet Pakistan omdat de politie het Afghaanse vluchtelingen moeilijk maakt en ze hen bij momenten moest omkopen. In 2018 werd ze gearresteerd omdat er rellen waren en werd ze naar het hospitaal gebracht. De verzoekende partij verklaart toen flauw te zijn gevallen uit angst dat ze haar nieren gingen stelen. Ze mocht na twee dagen het ziekenhuis verlaten. Na dit incident besloot ze Pakistan te verlaten. Ze stelt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat ze de conflicten en gevechten vreest die daar plaatsvinden. Ze vreest het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Afghanistan is haar onbekend. Ze weet niet hoe de dingen daar zijn en hoe de maatschappij werkt.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten neer:

- een origineel geboortecertificaat van Afghaans burger uitgereikt door de Pakistaanse overheid en UNHCR;
- haar schoolcertificaat;
- kopieën van de vluchtelingenkaarten van haar familieleden;
- verschillende elektriciteitsrekeningen uit Pakistan;
- medische documenten uit Pakistan en
- twee attesten over haar psychologische begeleiding in België.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Haar origineel geboortecertificaat van Afghaanse burger uitgereikt door de Pakistaanse overheid en UNHCR, haar schoolcertificaat, kopieën van de vluchtelingenkaarten van haar familieleden en verschillende elektriciteitsrekeningen uit Pakistan kunnen het bewijs leveren dat ze geboren is in Pakistan en gedurende lange tijd in Pakistan heeft gewoond. Dit wordt echter niet betwist door de commissaris-generaal.

De medische documenten van de verzoekende partij en van haar familie uit Pakistan worden niet vergezeld van een vertaling. Op deze manier is het onmogelijk om de inhoud van deze documenten na te gaan. Deze documenten kunnen dus niet aantonen dat ze reeds in Afghanistan een behandeling voor haar mentale problemen onderging. De medische documenten van haar familieleden kunnen haar vluchtmotieven niet onderbouwen noch tonen ze aan dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan.

De psychologische attesten opgemaakt in België tonen aan dat de verzoekende partij lijdt aan PTSD en daarbij last heeft van slapeloosheid, nachtmerries, spierspanningen en vermoeidheid. Hoewel de commissaris-generaal deze diagnose niet betwist, kan uit deze diagnose op zich niet blijken dat ze een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in Afghanistan. Bovendien dient te worden vastgesteld dat deze documenten dateren van 22 januari 2022, bijna twee jaar geleden. Deze documenten kunnen dus niet beschouwd worden als een recente weergave van haar psychologische toestand.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

7.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan echter in navolging van de commissaris-generaal slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die zouden kunnen wijzen op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7.3.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de “bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, “wegens deze vrees”, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Een verzoek om internationale bescherming dient aldus te worden beoordeeld ten aanzien van het land van herkomst van een verzoeker om internationale bescherming. De verzoekende partij heeft de

Afghaanse nationaliteit. Haar vrees voor vervolging moet dan ook beoordeeld worden ten opzichte van Afghanistan. Het is dan ook niet dienstig dat ze zich in het verzoekschrift beroept op de incidenten die zich hebben voorgedaan in Pakistan en dat ze in Pakistan wordt gediscrimineerd.

7.3.2. De verzoekende partij stelt verder dat ze onmogelijk naar Afghanistan kan terugkeren omdat ze er geen familieleden of netwerk heeft, geen bijzondere vaardigheden heeft of opleiding heeft genoten, geen onderdak zou vinden, geen eigendommen heeft en uit een arm gezin komt. Ze vreest verder de algemene situatie in Afghanistan en lijdt aan PTSD.

Uit de algemene landeninformatie blijkt dat Afghanen die in Pakistan geboren zijn en terugkeren naar Afghanistan het moeilijk kunnen hebben met het vinden van werk of onderdak. Dit volgt uit het feit dat ze niet aangepast zijn aan de Afghaanse gewoonten en geen netwerk hebben in Afghanistan. Uit de informatie blijkt echter niet dat deze behandeling in het algemeen leidt tot vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (EUAA, "Country Guidance" van januari 2023, p. 104-105). Deze vervolging zou kunnen blijken uit persoonlijke omstandigheden die door de verzoekende partij worden aangebracht. In dit verband merkt de Raad op dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kan beschouwd worden als vervolging. Het louter risico van discriminatie brengt niet mee dat deze discriminatie systematisch is, laat staan dat de verzoekende partij aantoonde dat deze discriminatie dusdanig ernstig of systematisch zou zijn dat haar leven daardoor ondraaglijk zou worden. Het louter risico van discriminatie brengt evenmin mee dat elke terugkeerder uit Pakistan het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het voorwerp zou uitmaken van groepsvervolging. Daarbij wordt opgemerkt dat de verzoekende partij zelf behoort tot de Pashtoun-etnie en cultuur, die zich uitstrekt over de Afghaans-Pakistaanse grens. Uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat ze opgegroeid is en leefde in vluchtelingenkamp nummer 12 in Pakistan (NPO, p.4), in dit kamp les heeft gekregen van Afghaanse leerkrachten (NPO, p.5) en haar collega-verkopers allen Afghaans waren (NPO, p.7). De verzoekende partij kwam hierdoor dus wel degelijk in contact met de Afghaanse gebruiken en gewoonten en, aangezien ze haar vormende jaren in deze voornamelijk Afghaanse omgeving heeft doorgebracht, werd ze door deze gebruiken en gewoonten gevormd. Ze kan dus niet worden gevolgd wanneer zij stelt dat zij niet op de hoogte is van de Afghaanse codes en tradities aangezien ze deze door haar Afghaans gedomineerde omgeving in Pakistan, moet meegekregen hebben. Bovendien blijkt dat zij het Pashtoe en het Urdu beheerst (NPO, p.5). Ze heeft tevens gebruik gemaakt van een tolk Pashtoe om haar persoonlijk onderhoud te voeren. Verder wordt in de bestreden op goede gronden gemotiveerd dat: *"Dat er geen werk voor u zou zijn (CGVS p.15) is op haar beurt een zeer algemene en hypothetische stelling die u op geen enkele wijze staat, en wanneer u gevraagd werd om dit te preciseren herhaalde u louter dat u nooit in Afghanistan bent geweest en niet weet hoe de zaken er werken. Vervolgens schaaft u uw stelling bij naar het gegeven dat u niet weet welk werk u in Afghanistan zou kunnen doen of vinden (CGVS p.15-16), hetgeen echter geen reden is om internationale bescherming te eisen of verkrijgen. Het toekomstige feit dat uw familie (die nog steeds in Pakistan leeft) niet zou willen terugkeren naar Afghanistan (CGVS p.15), hoeft op haar beurt niet te betekenen dat u er als mogelijks alleenstaande man niet zou kunnen leven. De armoede, het gebrek aan werk, mensen die sterven van de dorst alsook een slechte algemene situatie en het feit dat er gevochten wordt (CGVS p.15) zijn geen elementen die als persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève kunnen beschouwd worden."* De Raad sluit er zich bij aan dat alles samen genomen, het gegeven dat de verzoekende partij in Pakistan geboren en opgegroeid is, een terugkeer naar Afghanistan niet in de weg staat. Dat haar familie nog in Pakistan verblijft, doet hieraan geen afbreuk. Door louter te verwijzen naar haar verblijf van ongeveer 2 jaar in België en dat zij Pakistan 5 jaar geleden verlaten heeft, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Voorts kan op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier de volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de Taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan

missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Door in het verzoekschrift louter aan te voeren dat ze niet in Afghanistan is opgegroeid, maar wel in Pakistan en reeds enkele jaren in België verblijft, maakt de verzoekende partij echter geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden verwesterd is of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Haar betoog mist elke persoonlijke invulling en concretisering. Dit zijn dus losstaande beweringen die op geen enkel moment worden onderbouwd met enig document of ander element. Daarbij wordt opgemerkt dat de verzoekende partij zelf behoort tot de Pashtoun-etnie en cultuur, die zich uitstrekt over de Afghaans-Pakistaanse grens. Uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat ze opgegroeid is en leefde in vluchtelingenkamp nummer 12 in Pakistan (NPO, p.4), in dit kamp les heeft gekregen van Afghaanse leerkrachten (NPO, p.5) en haar collega verkopers allen Afghaans waren (NPO, p.7). De verzoekende partij kwam hierdoor dus wel degelijk in contact met de Afghaanse gebruiken en gewoonten en, aangezien ze haar vormende jaren in deze voornamelijk Afghaanse omgeving heeft doorgebracht, werd ze door deze gebruiken en gewoonten gevormd. Ze kan dus niet worden gevolgd wanneer zij stelt dat zij niet op de hoogte is van de Afghaanse codes en tradities aangezien ze deze door haar Afghaans gedomineerde omgeving in Pakistan, moet meegekregen hebben. Bovendien blijkt dat zij het Pashtoe en het Urdu beheerst (NPO, p.5). Uit de bijgebrachte psychologische attesten kan evenmin opgemaakt worden waarom de verzoekende partij omwille van haar mentale gezondheidssituatie als verwesterd zal gepercipieerd worden. In het verzoekschrift wordt dit evenmin *in concreto* toegelicht. Voor het overige beperkt ze zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie die geenszins concreet op haar kunnen worden toegepast. Uit het bovenstaande kan dus niet blijken, laat staan dat de verzoekende partij dit aannemelijk maakt, dat ze een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in Afghanistan. Ze maakt met een dergelijke argumentatie evenmin concreet aannemelijk dat haar een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst, waardoor ze vervolging vreest in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen indicaties die erop wijzen dat zij bij een terugkeer in de negatieve aandacht van de taliban zou staan. Het blijkt dus niet dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Evenmin brengt de verzoekende partij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

De verzoekende partij kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan voormeld arrest ten grondslag lagen kunnen worden vergeleken met de feiten die haar eigen zaak kenmerken, te meer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij terugkeer te worden beschouwd als verwesterd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door de verzoekende partij geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

8.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door

gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekende partij kan niet worden bijgetreden voor zover zij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-facto*-regering aanwezig, met *de-facto*-ministers en *de-facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoekende partij aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Uit de algemene landinformatie die door beide partijen wordt bijgevoegd blijkt dat Afghanen die terugkeren uit Pakistan en Iran het meest kwetsbaar zijn. Deze terugkeerders leven vaak in informele woningen en hebben een gebrek aan documentatie (EASO, "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection and mobility in Kabul- City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2022). Afghanen die terugkeren uit Pakistan kunnen tevens geconfronteerd worden met ondervoeding, ziekte en verlies van werk of inkomen (EUAA, "*Key-socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022). Een bijkomende moeilijkheid voor Afghanen die terugkeren uit Pakistan is het vinden van werk of opvang daar ze niet zijn aangepast aan de Afghaanse gebruiken en gewoonten en geen netwerk hebben in Afghanistan. Een verder obstakel is in dit opzicht dat ze een sterk accent hebben. Uit deze informatie kan echter niet blijken dat Afghanen die terugkeren uit

Pakistan systematisch en doelgericht worden gediscrimineerd of uitgesloten waardoor ze niet in hun levensonderhoud kunnen voorzien.

De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen elementen of bijkomende informatie aan die deze conclusie zou kunnen veranderen of zouden aantonen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan wel in een situatie zou terechtkomen waar zij niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien. Bij punt 7.3.2. werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij door haar verblijf, scholing en werk in contact is gekomen met de Afghaanse gebruiken en gewoonten en hierdoor is gevormd en het Pashtoe en het Urdu beheerst. Voor zoverre zij zich beroept op haar psychologische problemen, toont zij nergens aan dat zij hierdoor niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

8.5. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik

wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtoe machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Een beoordelingsfout kan in het opzicht van bovenstaande dan ook niet worden aangenomen.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS